

Já, Kristýna a to vše kolem

Chci-li vám osvětlit svůj drobný problém, možná by bylo vhodné se vrátit takříkajíc na začátek a vypovědět, kdo ksakru jsem a kde jsem se v tom domě, opuštěný sám sebou, vlastně vzal.

Definoval bych se jako běžný lehce prošedivělý ctihodný občan, který ještě donedávna vedl šťastný život muže před čtyřicítkou čili krátce před vypuknutím krize středního věku.

Ne že bych již na oné krizi nezačal pracovat. Prostě taková ta klasika: manželka, dítě, milenka, dům, prostě všechny ty sračky, a výhledově jsem se začal shánět po motorce, prostě sen. Dny mimo práci běžně trávím vzpomínáním na svůj život před třicítkou a tak trochu obavami z blížícího se stáří, spíš než skutečným žitím. Pohádka.

V práci nejsem nic extra, běžný trol ve středním managementu – až sem vás dovedou rady o tom, jak bychom se měli v životě usadit. Jak se teď cítím? Nic moc, jako můj byt. Malý kamrlík, kde vás opustí životní elán a prostor je stísněný tak, že přemýšlíte o nutnosti vlastní existence.

V tomhle malém úkrytu prach tančí s opuštěným nábytkem – tedy ne že by ho tady bylo kdovíkolik – a obrazy na stěnách – slovy dva – šeptají o dobách, kdy tu ještě bylo slyšet živé rámusení. Můj tichý svět je zatuchlý od odloučení a potřeby něčeho víc než jen prázdných stěn a uschlých vzpomínek. Je to prostor, kde se mísí touha po novém začátku s pocitem beznaděje, ale možná více... jak to říct... pozitivně, přesně v duchu motivačních videí o tom, jak na to jít, když chcete být před třicítkou milionář, ehm, i když je vám skoro o dekádu víc.

A jak jsem se sem dostal? Ruplo mi v kouli, sbalil jsem kufrík a opustil vše, co jsem znal, včetně toho jediného, co mi v období domestikace dávalo smysl: dítěte.

S dětmi je ta potíž, že abyste je mohli mít, musíte si k tomu nejprve pořídit jistý další prvek, totiž jejich mámu. S tou nám to už delší dobu neklapalo, ale o tom možná později.

Také jste se jako děti před spaním modlivali? Nebo vzývali vyšší sílu, aby vám pomohla? „Prosím, vezmi mě odtud...“ „Prosím, proměň mě v ptáčka...“ „Prosím, vrať do mého života opět vzrušení a dynamiku...“

Prosím, stop. Soustřed se, na myšlenkový guláš bude čas později.

„Prosím, musím se toho zbavit. Už to neunesu!“ zní znovu. „Potřebuju se toho zbavit,“ zní zoufale.

Z chodby je cítit pach dřevěných desek obložení nasáklých letitou vlhkostí. Podrobnosti sousedka nevysvětluje a já cítím, že je to mnohem komplikovanější, než se zdá. Něco v jejím hlase a pohledu mi napovídá, že můžu čekat nějaký větší příběh.

Podlehnu pocitu, že v tomto okamžiku jsme to my oba, kdo potřebuje pomoc, udělám krok stranou a zvednu kufr za ucho. Je lehčí, než jsem čekal. Srdce mi bije jako o závod, ale hledím na ni svýma znuřenýma očima a bez známek emocí ji vyzvu: „Pojďte dál.“ Mé vnitřní já se usmívá. „Copak to tu máme?“ Něco mě varuje, že bych měl být vylekaný, ale kupodivu nejsem, jen plný očekávání.

„Prosím, pomůžete mi?“ špitne ta drobná blondýna.

„Záleží na tom.“

„Na čem?“ vytřeští oči, hlas se jí mírně chvěje v návalu emocí.

„Na tom, jestli v tom kufru je, nebo není mrtvola vašeho manžela.“

„Bože chraň!“ vykřikne. „Samozřejmě že není,“ ujišťuje mě. „Nikdy jsme nebyli manželé.“

Nasucho polknu, zavravorám, konečně jí lépe vidím do tváře. Její obličej je jako mapa, plný linek, které odhalují více, než chce sama říct. Působí kvůli nim starší, než ve skutečnosti je. Nalevo od